

Гостина св. Николая.

Драматична гра в чотирох виходах.

НАПИСАВ
ЄРОНІМ КАЛИТОВСЬКИЙ

(Перероблена до американських обставин.)

1917.

З друкарні „Свободи”, 83 Grand Street,
Jersey City, N. J.

Гостина св. Николая.

Драматична гра в чотирох виходах.

НАПИСАВ
ЄРОНІМ КАЛИТОВСЬКИЙ

(Перероблена до американських обставин.)

1917.

З друкарні „Свободи”, 83 Grand Street,
Jersey City, N. J.

О с о б и:

1. Съвятый Отець Николай.
  2. Ангел I.
  3. Ангел II.
  4. Антипко, чорт.
  5. Іван
  6. Петро
- } парубки.

ВИХІД І.

СЦЕНЕРІЯ. Пуста хата під лісом. Зима. На дворі буря і метелиця. Входять парубки Іван і Петро, одягнені в зимове убране, в шапках, з сокирами в руках, а сли можливо то і з яличками на плечах, сильно запорошені снігом. Іван з ліхтарнею в руках, которую ставляє на стіл.

Іван

(отрішуючись з снігу).

А то ти пражить, а то мороз лютий.

Петро

(отрішуючись з снігу).

Тут брате можна душі ся позбути!
Такої зими я не памятаю!
Ледви-м добув ся із темного гаю!
В очи бе снігом, метелиця курить,
А буря свище, аж ліс ся стовбуриТЬ;
Йди-ж тут на осліп!... Стежки ні дороги,
По купах снігу балують ся ноги!
Добре, що дійшли ми до ось тої буди,
Тут може якось біду перебудем!
Бо в таку пору нечистий гуляє
І блуд по дорогах людий ся чіпає!

Е, тра закурити! ^(По хвили) Давай огню, брате!
Мусим те лихо якось відогнати...

Іван

(добуває сірничок, оба запалюють люльки. По хвили).
А мене, брате, направду вчіпив ся,
Як я від тебе край ліса згубив ся.
Ти пішов вперед, а тут закрутило,
Від разу сьвіт весь мені застушило!
Став я кричати, підбігати швидко,
Але тебе вже не було ми видко.
Біжу на осліп аж на кінець гаю,
Де три дороги разом ся збігають...

Петро.

Ага, коло старого цвинтаря...

Іван.

Там як засвище, закрутить, зашарить,
Стовп снігу станув до самої хмари;
А як осів ся, а я міг глипнути,
Бачу, щось чорне бовванить на пути!
З разу я думав, що патик чорніє...
Ба ні! Підходить і що раз більшіє!
А як зблизилось на сім-вісім кроків,
Мене заздрінуло і стануло боком...

Петро

(прислухуючись з зачудованем і переляком).
Но!... но!...

Іван (дальше).

Дивлюсь я ліпше! Хлоп, не хлон? думаю!
Ба ні! На хлопа щось не подобає...
Чорне як саджа, тоненьке, лабате,
Як глипне, пійшла моя душа в пяти!
Очи як уголь, ба ріжки має,
А в руці щось гейби вили тримає...
Глипнув він ще раз, пустив огонь з губи,
А волос нечайно станув мені дуба...
Бачу, надходить послідна година!
А воно каже: „Добрый вечер, сину!
Куди йдеш, сину, може до Скрентону?*)
Не туди стежка до твоего дома!
Left hand direction ты мусиш ступати!”
І почав вилами у ліс мене гнати...

Петро.

Ага, щоб тебе з дороги змилити,
А потім в корчах де-будь задусити!...

Іван.

На щастє чую, ти крикнув „Іване!”
Я озирнув ся в той бік до поляни,
А як знов глянув, де воно стояло,
Воно вже щезло!

Петро (з дивом).

Сchezло?

---

*) Місцевість треба назвати тую, де представлене відбувається ся.

Іван.

Тілько засвистало!

Петро.

Бачиш, почуло єще одну душу;
На двох хрещених воно ся не рушить!

Іван.

Хвилю не міг я промовити слова,
Десь ся поділи голос і мова.
Аж як за хвилю я перехрестив ся,
Прийшов до себе, цілком очутив ся,
Тоді доперва почав я кричати
І тебе, брате, на поміч взивати.

Петро.

О маєш щастє, товаришу любий,
Бо був би певно ти зажив там згуби!
То був Антилко із самого пекла!
Перед ним жадна душа ще не втекла!

(Чути легонький свист на дворі; музика починає мелодраму).
В пору такую лазить навідженій
І блуд наводить на нарід хрещений!
Мені небіщик говорив ще батько,
Як він хапає людей без пощадку.
Часом на вовка він перекидаєсь
І на подорожних в лісах засідаєсь,
А кого зловить, того безпощадно
Дусить і кров му випиває жадно,

А тіло бере на острій вили
І лото тягне до сирої могили...

(Чути голосний свист на дворі).

Іван (з переляком).

Чи чуєш, Петре, щось на дворі свище?

(Чути знов свист).

О, що раз лішче... що раз голоснійше!...

(Знов свист).

Петро (з тревогою).

Справді, щось свище! Лячно мені, брате,
У тій самотній опущеній хаті!
Буря так стогне, у комині грає,
Вітер ломачем по даху кидає...
Тремтить мое серце, віщує тривогу...
Клякнімо, брате, і молім ся Богу!

(Клякають і говорять: Отче наш... Чути свист, тушт і голос:
Кукурику!)

Вбігає: Антипко.

(Хлопці ховають ся зі страху під стіл).

ВИХІД П.

Спів Антипна.

А я собі чорт, чорт,
А я собі чорний,
Хоч кривий на ногу,
Но хлопець моторний.

А я собі чорт, чорт
Із самого пекла,
Хоч там смоли много
Но країна тепла!

Там країна тепла,
Велике горячо,
Як огонь роздуєм,
То душі аж скачуть!
Що ми за робота,
Дрова підкладати
І грішні душі
У кітлах мішати?

Вилами мішати
Злодії, пянищі,
Жидів, панів, хлошів,
Дівки, молодиці?

А я собі чорт, чорт,
А я собі чорний,
Хоч кривий на ногу,
Но хлопець моторний!

(По співі гей би нюхаючи).

Ов! десь тут чути прісну душу!...

(Озираючись по хаті, спостерігає парібків).

Кукуріку!... А ви, хлощі, тут!? А вила-
зіть же із своєї криївки!... Добре, що попали
ся у мою господу! Довго я за вами шукав
по сьвіті, очі свої видивив, нюхи винюхав,
ноги свої сходив, а вас як нема, так нема,

як нема, так нема! Прецінь раз спіймав! Ходить-но близше! Чого на мене вибалушили очи, як коли би перший раз чорта бачили!

(Хлопці вилізають зпід стола).

Антико.

А знаєте ви, хлопці, хто я є?

Хлопці.

Ні, не знаємо!

Антико.

То я вам скажу! Я є Антико, самого найстаршого Люципера секретар і канцлер, межи всіми чортами найсьмілійший. Тому то Люципер, наш тато, віддав мені цілий ваш край під мою руку і поставив губернатором над вами! Мене мають слухати і мені підчинятись всі чорти, що живуть на вашій землі: лісові і пільні, водні і болотні, гірські і підземні і всі інші. За їх помочію вилапую я усяку погань, яка плодить ся у вашому краю; убійців і розбишак, злодіїв і обманців, пяниць, обжорів і хрунів, в кінци (з натиском) діти збиточні і непослушні! Я їх всіх проваджу просто до пекла і віддаю просто в рот мому татови, самому Люциперови!...

Хлопці.

(З великим переляком).

Свят! Свят! Свят!

Антипко (показуючи).

А тут дивіть, „струмента” моєї власті: ланцух, вила і вареха, колодка, каламар і перо! Знаєте, на що вони?

Хлопці (як висше).

Не знаємо!

Антипко.

То я вам скажу! Оттой ланцух на те, щоби грішників, котрих заарештуємо, скувати і до пекла відводити; він замикає ся на отсю колодку! (показує).

Хлопці (як висше).

Свят! Свят! Свят!

Антипко.

А тими вилами кидаєм грішників до котла, де вони в смолі смажать ся на вічні муки! А варехою мішаєм в котлі грішні душі, щоби котра не припалила ся, але щоби всі однаково пекли ся!

Хлопці (як висше).

Боже, Боже, помилуй нас грішних!

Антипко.

А сим пером (показує) я списую всіх грішників до отсєї книги!... Тут я всіх затягаю, реєструю живою кровю із отсего каламаря. Тут і ви стоїте записані!...

Хлопці.

Не може бути!

Антипко.

Як не може бути? Не вірите? То поглядівіть ся!

(До Івана)

Ти мой, як називаєш ся?

Іван.

Я... Іван Пи...пи...пи...ріг...!

Антипко (до Петра).

Яаа... Пе...пе... пе...тро Борр...щ.

Антипко.

Отже дивіться! (показує книжку) Не стоїть тутки Іван Пиріг, а осьде Петро Борщ оба з (Тут назвати місцевість, в котрій дає ся представлене), засуджені за піянство, побиті жидів і нерадивое церковопосіщеніє?...

Петро.

Па...на...не чорте! То якась ми...ми...лка бути! То...то...то... певне му-усить бути Пе...

не... тро Борщ Клима, а я... а я... Онисима!... Позвольте, будьте ласка... ві, як там стойть написано? Бо... бо... бо... нас є двох в (Тут назвати місцевість, в котрій дає ся представлене)!...

Антипко (заглядаючи в книгу).

Маєш рацію, маєш рацію! (скороговіркою). Тут справді стойть Петро Борщ Клима, але що з того? Як тебе тут нема, то мушиш ся на ново записати; ти також великий грішник!

Петро.

Аа... а... я ся... та-ки не піднишу!

Антипко.

Ти сьмієш мені супротивляти ся?

Петро.

Бо... бо... бо... мій тато як підписав ся, то... то... то... грунт йому відобрали і... і... і... сидів три доби в арешті. А... а... а... коли вийшов з... арешту, то заказав ме-е-ні і мо-о-їм дітям і... і... моїм внукам, як Бог дастъ, щоби ніколи не підписували ся...

Атипко (грізно).

Ну, то я тебе зараз на осьтії вили начиню!

Іван (торкає Петра).

Петре голубчику, та підпиши вже!

Петро.

(По довшій борбі з собою).

Га що робити? Треба підписати! (підписує).

Антилко.

А тепер, голубчики, ви вже оба мої!
Посиляю я вас міцненько на отсей ланцух і
поведу вас швиденько просто до пекла, до
мого тата, до самого Люципера. (Бересь їх
кувати).

Іван і Петро.

(Падаючи на коліна в найбільшім переляку).

Найяснійший Пане Чортє!... Ми не є
жадні грішники... ми чесні робітники!...

Антилко.

Ви не грішники? А чого ж ви по ночах
воловічитеся і нося у вас червоні? Ви пянюги!

Петро.

Бі-і-гме, що ні! То так червоні від мо-
розу..., а ходили ми до ліса по божі деревця
на Різдво тай забавились, а тепер вертаємо

до (Тут назвати місцевість, в котрій дає ся представлене) на гостину святого Николая.

Антипко.

Що, Николая вам ёще забагаєш?! Знаю я того святого Угодника... того старого Діда, що найкрасші душі з моїх рук відбирає. Нич з того не буде!... (Заковує їх)... Ступай, братець к лисому чорту, твоєму побратиму! (Гонить їх перед себе).

Іван і Петро (плачуть).

Іван.

Паночку, в мене є сестричка маленька... Антошка!

Петро.

А в мене баба старенька... Євдошка!

Антипко.

Малчать, дураки!... Go head! пойшол!
Кукуріку!... (Тягне їх на двір).

Іван і Петро.

Ратуй нас, святий Николаю!

Чути спів коляди „Во Вифлеємі” і синий блеск сьвітла вдає на сцену).

Коляда.

Во Вифлеємі нині новина,
Діва Пречиста зродила Сина;

В яслах сповитий поміж бидляти,
Там спочиває Бог необнятій.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Спаса витають,
2. Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна зоря съвіту голосить:
„Мессія радість, щастє приносить!
2. „До Вифлеєма спішіть всі нині,
„Бога звитайте в бідній дитині!”

За съвітлом зірки, десь аж зі всходу,
Йдуть три Владики княжого роду,
2. Золото в дарі, ливан і миро
    Враз з серцем щирим несуть в офіру.

Мати Марія Сина леліє,
Йосиф старенький пелену гріє,
2. А Цар всесвіта в зимній іболю
    Благословить нас на лучшу долю.

Ісусе миць, ми не богаті,
Золота в дарі не можем дати,
2. Но дар цінніший несем від мира:
    Се віра серця, се любов щира!

Глянь оком щирим, о Божий Сину!
На руську землю, руську родину!
2. Зішли їй з неба дар превеликий,
    Щоб Тя славила во вічні віки...

Антипко

(Оглядаючись тревожно на всі боки).

Що се? Що се?!

(і з покованими хлопцями прятався в кут).

(Входить Ангел I.).

ВИХІД III.

Ангел I.

(Торжественно).

З небес високих я тут приходжу,
Діточки любі, кохані!
Я той, що всюди при вас сторожу,
Маю опіку над вами!

Я той, що чую, я той, що бачу,
Що робить кожда дитина;
Як котре плаче, і я з ним плачу,
Сумна в мене година!

А як веселе і усміхнute,
І я з ним разом радію;
З таким хотів би всегда я бути,
Пестити мою надію.

А як до того воно послушне
І любить маму та тата,
Ніколи з ним я не розлучаюсь,
Але кохаю як брата.

З таким я ходжу збирати цвіти
В луги, зелені дуброви;

Колиб ирийшло му в съвіті бідити,
Я на ратунок готовий!

Голодне воно, я нагодую,
А як заплаче, утішу;
Коли сон зморить головку сонну,
Я його радо колишу!

Бо я вас люблю над все на съвіті,
Між вами моя обитель,
~~Бо~~ я ваш Сторож, слухайте, дїти,
Бо я ваш Ангел Хранитель!

А нині, дїти до вас злїтаю
З розказу Бога самого;
Радісну звістку для вас я маю
І подарунки до того.

Нині будете всі ви радїти,
Бо радість наша вже сходить,
Мов сонце ясне! Радуйтесь, дїти,
Святий Николай надходить!

Антипко (з кута).

Ой...! Ой...! Ой...! Страх мене знимає!

Ангел I. (оглядаючись).

А тутки що так жалібно ридає?

(Спостерігає Антишка з бранцями).

О о о! То ти тутки, негідна почваро?
Ще й людий тягнеш на пекольну кару?

Зараз пусти їх! — Як ми ся не стане,
Я ти накажу вічноє мовчанє!

(Дотикає його мечем).

Антипко.

О, не сердись так, мій Господній После!
Та то не люди,... то якісь осли!
Я лиш хотів си з них зажартувати;
Вони-ж на правду дались покувати!

Ангел I.

Ти ще глумиш ся, сатано негідний?
Зараз пусти їх! А то бідеш бідний!

Антипко (неохотно).

Вже... вже... вже... пускаю!

(Розковує хлопців).

Ангел I.

А тепер, молодці, ви його вяжіте
І коло мене тут його держіте!
Лиш уважайте, щоб не увільнив ся,
Бо то він всяких хитрощів учив ся!...

(Хлопці заковують Антипка в той сам ланцух, в котрий були закуті і замикають на колодку. Антипко не дас ся і строїть ріжні міни. В кінці за діткненем огненого меча Ангела хлопці перемагають Антипка і кладуть його в кут. Серед того починає хор другу строфу коляди „Во Вифлеемі нині новина”. Цілу сцену озаряє сине світло і входить Ангел II., ведучи за руку св. Николая).

ВИХІД IV.

Ангел II.

(До св. Николая).

Сюди спіши ся, Угоднику Божий,
Тут наш товариш стойть на сторожі!
І, як я бачу, всі діти чекають,
Нетерпеливо Тебе виглядають!

Св. Николай.

(Входячи благословить нарід).

Мир дому сему! Мир дому сему! Мир
дому сему!

(Відтак говорить).

Витайте, братя мої рідненькі!
Витайте, діти мої дрібненькі!
Нині до вас я прихodжу знову,
Щоб подивитись, чи всі здорові,
Щоб поспитати, як діти ся мають,
Чо ростуть гарно, як ся ховають?
Бо вам, о діти, може незвісно,
Як межи вами мені утішно,
Як я вас, діти, полюбив дуже,
Що навіть в небі за вами тужу!
Ви, голубята, може й не знали,
Коли весело тутки гуляли,
Що я там в небі за вас журив ся,
За Вашу долю Богу молив ся!

Богу молив ся ревно і щиро,
Щоб Господь дав вам долю щасливу,
Щоб ви ховались веселі, щасні,
Як весна гожі, як цвіти красні,
Росли невинні мої голубята
На радість мамі, на утіху тата!
Тож коли хвиля моя наспіла,
Сюди спішив я у тій надії,
Що мої мольби не шийшли марно
І що ви тутки живете гарно,
Що ви спокійні, що ви статочні,
Добрі, послушні і непорочні!
Тілько з одного не був я втішний,
Що о вас ходять недобрі вісти!
Якийсь Антишко подав жалобу,
Що ви змінили свою подобу,
Що ви не ті вже торічні діти,
Чемні, невинні мов Божі цвіти,
Але погані якісь дітиска,
Як би цигани або опришки,
Що місто рано убратись і вмитись
І зачесатись, Богу молитись
То ви невміті, простоволосі,
Біжите в місто з жидками битись!
Що суть такі, що камінцями
Кидають навіть, або словами
Брудними старші особи лають,
Як мама кличе, то ся ховають!
О мої діти, колиб так було,

Лучше, щоб мене тутки не було!
Бо я-б вас більше не міг любити,
Ані дарунків вам приносити.
Але я тому віри не маю,
Радше післанця моого спитаю!

(До Ангела І.).

Ангеле добрий, скажи, най чую,
Як ся тут діти мої справують?

Ангел І.

О съвятий Отче, Ти не вір тому!
Чиж можна вірить духови злому?
Чи бачив Ти Отче, щоб тії цвіти,
Котрі весною землю вкривають,
Котрі на ясне дивлять ся сонце,
Якую кривду кому чинили?
Чи віриш може, щоби тії діти,
Що тут зібрались, Тебе витаютъ,
Тебе так люблять, о съвятий Отче,
Зло полюбили?
О съвятий Отче, не слухай того,
Підшептів хитрих ангела злого!
Бо я ті діти від давна знаю,
Коло них ходжу, їх доглядаю,
Знаю учинки, знаю їх мисли!
Їх душі, Отче, як слеза чисті!
А то, що дух злий пише в жалобі,
Лиш злість і зависть криє у собі;

Бо він недобрий, що тії діти
Не йому хотять, лиш Тобі служити!

Антипко

(котрий тимчасом виліз з кута і розкував ся, виступає наперед).

Поштоб я правив таку орацію,
Коли таки все я маю рацію?
Що там виводи теоретичні?
Я тут наведу діла фактичні!

(Витягас бумагу і скороговоркою читає):

Бо Петро — збив вікно,
А Прокіп — вліз в окіп,
А Денис — мучив миш,
А Тарас — грушку тряс,
А Оришка — плюнула в миску,
А Данило — мухам відривав крила,
А ще Стах — ліз на дах,
А Охрим — той за ним,
А Антін — рухав дзвін,
А Іван — подер жупан,
А Йогася — попекла ся,
А Гарасим Давидків
На улици бив жидків.

А всі дому не пантрутуть,
А лиш ходять тай збиткують!
Не в дарунках тут наука,
А їм треба бук, бук!

Ангел I.

О мовчи, мовчи духу проклятий!
Ти съміеш діти ще клеветати?
Що я всегда їх стеріг як ока
Кождої хвилі, на кождім кроці?
Що я їх бавив, плекав, голубив,
Моїх діточок, милюх та любих?

О съвятий Отче, кажи му вийти,
Бо я готов го мечем пробити,
Бо я не могу сего стерпіти,
Щоб він безкарно чорнив мої діти!

Св. Николай.

О, успокій ся, мій хлопче добрий!
Я тут з ним зараз порядок зроблю!

(До парівків).

Гей хлощі, возьміть сатану на бік,
А лиш дивіть ся, щоби не втік! (беруть
Антишка).

(До Ангела I.).

А ти, мій хлопче, вже успокій ся,
За дітий твоїх цілком не бій ся!
Бож чи я міг би повірити тому,
Щоб твої діти кланяли ся злому?
А особливо ті руські діти,
Котрих я найлучше полюбив в съвіті,
Котрі, щоб навіть в чім провинили,

На мою милість давно заслужили!
Бо вони бідні, що дивитись жалко,
Не знають вигоди від самого малку,
А ледви навчились лазити мов раки,
Вже ждуть їх бідних роботи всілякі!
Ходити на бреху, до майнів, до шапи
Або газети в місті продавати!
І нема часу добра їх навчити,
Як мають Богу і людям служити;
Ні збитку вони ні щастя не знають,
В праці кровавій свій вік коратають!
А прецінь серце в них добре, ласкове,
Для людей шире, для Божої слави;
А прецінь мене вони найлучше кохають,
„Радуй ся, Николае!”—заєдно співають!
Тож коли тепер ви мене впевнили,
Що мої діти такі ся лишили,
Як були перше, спокійні, статочні,
Добрі, невинні, чесні, непорочні,
Нічо не вдіє Антишкова злоба
І не пошкодить їм його жалоба!
Бо я, як перше, люблю їх, кохаю
І для кожного даруночок маю.

(До дітей).

А тепер, діти, підходіть до мене,
Кожде дарунок дістане від мене!
Ви весь рік чекали на мою гостину!
Найже я огляну кождую дитину,

Найже розпитаю і порозмовляю
І всім по заслузі роздам, що тут маю!

(До Ангела І.).

Слugo мій вірний, Ангеле небесний!
Відчитай списи сих діточок чесних,
Щоби котрого не полишити,
Плачу і смутку не причинити!
Щоб не казали на мою гостину:
„А, Святий Николай забув на дитину!”

(Ангел І. читає список, Ангел ІІ. подає дарунки св. Николаю,
котрий роздає їх дітям. По роздачі дарунків
говорить св. Николай):

А тепер, діти, вже мені пращайте,
Отця святого ви не забувайте!
Бо за вас, діти, віддав би я душу,
Щож? коли дальше іти уже мушу!
Мене далека чекає дорога,
Бо тепер піду до Господа Бога,
Щоб Господу Богу усе розказати,
Що там у руських діточок чувати!
Но я на зарік прийду до вас знову,
Майте-ж для мене коляду готову!

(До старших):

А я вам братя, родичі любенькі,
Даю в оніку діточки маленькі!
Ви їх пильнуйте, ви їх доглядайте,
Ви їх на добру дорогу справляйте!
Ви їх зараня давайте до школи,

Най до науки звикають поволи!
Най ся зараня учатъ працювати,
Народу свому долї добувати!
Вчіть їх любити той руський край рідний
І руський нарід, хоч він такий бідний,
І рідну віру і рідну мову,
Щоб полюбили вітчину убогу!
Щоб з тих діточок колись засвітала
І вам потіха і Господу слава!

(Благословить).

Мир дому сему! Слава Христу Богу!

Люди.

Слава на віки! Щаслива дорога!

(Св. Николай відходить з Ангелами. За ними Антипко, котрий знов успів з ланцухаувільнитись).

Антипко.

(До людей):

А я також прийду за рік...
Аби був мені добрий обрік!

(Підсказуючи співає):

А я собі чорт, чорт,
А я собі чорний,
Хоч кривий на ногу,
Но хлопець моторний!

(Відходить скоро на бік).

Іван і Петро

(вбігають на сцену, шукаючи за Антипком).

— 29 —

Петро (до Івана).

А я ти казав, тримай сатану добре, бо
'втече!

(Відходять).

(Хор співає коляду. Завіса спадає).

